

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: NÆRINGS-SORGEN

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "NÆRINGS-SORGEN", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 210. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig04val-shoot-workid77838/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

NÆRINGS-SORGEN.

KORT efter Moderens Død naagede Grundtvig omsider, hvad han i mange Aar havde attraact: at blive Præst i Hovedstaden. Den 6. November 1822 blev han efter Ansøgning kaldet til at være residerende Kapellan ved Vor Frelzers Kirke paa Christianshavn. Han vandt straks stor Tilslutning som Prædikant. Men det varede ikke længe, inden Tidens Aandløshed og hans egen Sjølemathed gjorde ham mismodig.

I denne Sindsilstand skrev han nedenstaaende Digt, som han lod indrykke i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, den 2. August 1823. Det blev optrykt, under Navn af *Nattergalen*, i *Nordiske Smaa digte* (1838) Side 285—87. Se *Poet. Skr. V. Nr. 34*, og *Holger Begtrup: N. F. S. Grundtvigs Kirkelige Syn* (1901) Side 32—34.

Nærings-Sorgen.

Der bygger en Fugl i Dane-Vang,
Den haver ei pralende Fjere;
Men smeltende sød er Fuglens Sang,
Og det er for Hjertet langt mere;
Thi sukker hvert Hjerter paa Bøgenes Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Den sidder som helst paa Bøg og Ell,
Hvor Kvisten sig bøier mod Jorden;
Der sjunger den sødt i Gry og Kvæld,
Mens Natten er Skumring i Norden;
Thi sukker hvert Hjerter paa Bøgenes Øe
Lad Fuglen ei døe!

Nærings-Sorgen

Nu tier i Lund den Fugl saa kvær,
Og mindes vel nappelig Sangen,
Nu hænger med Neb den Fugl saa kjær,
Og hopper urolig i Vangen;
Thi sukker hvert Hjerte paa Bøgenes Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Den leder om Korn i Ager-Reen,
Og søger i Vipperne Trøsten,
Den hakker sig mat i Muld og Steen,
Og længes saa hardt efter Høsten;
Thi sukker hvert Hjerte paa Bøgenes Øe:
Lad Fuglen ei døe!

O, vogt dig vel, du Fattig-Fugl!
I Renen gik aldrig til Sæde!
I Bøgenes Ly er bedre Skjul,
O, hvill, hvor du agter at kvæde!
Forgjæves kun ellers vi sukke paa Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Her insker i Kveld en Jæger vild,
Hans Tanker de ere fuldhule,
Han sætter sit Garn i Renen snild,
Og lokker de sjungende Fugle;
Thi sukker hvert Hjerte paa Bøgenes Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Der er ingen Røst i Verden til,
At han den jo kan efterabe,
Thi Mester han er i Kogle-Spil,
I Toner af Luften at skabe;
Thi sukker hvert Hjerte paa Bøgenes Øe:
Lad Fuglen ei døe!

O, vogt dig for ham, du Fugl saa kjær!
Og bliv fra de bølgende Agre!
Thi Nattergal-Fangst er Skytten nær,
Med Toner fuld sledske og fagre;
Thi sukker hvert Hjerte paa Bøgenes Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Nærings-Sorgen

Er Kroen og tom, er Vingen svag,
O, flye dog tilbage til Skoven,
Hvor nylig du sang: endnu i Dag
Der sidder en Herre for Oven,
Han hører, naar Hjerterne sukke paa Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Er blevet for høi dig Bøgen nu,
Hvor ellers du lysted at bygge,
Saa sæt dig kun lavt i Lund paa Hu,
I Bøgenes blommede Skygge;
For høit har til Himlen ei Sukket fra Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Kiærminden saa væn, i Kjortel blaa,
Hvortil hun ei Traad haver spundet,
Da hvisker i Løn: de Fugle smaa
Har Føde i Skoven og fundet,
Og Hjertet end sukker paa Bøgenes Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Ait Leerne klang fuldlydt i Eng,
Det Blomsterne maatte undgtælde,
Hver Dync saa blød i Fugle-Seng
Den maatte nu Fjerene fælde;
Men Hjertet end sukker: paa Bøgenes Øe
Lad Fuglen ei døe!

Snart raser i Vang den Meie-Reed,
Saa Vipper og Ax monne bæve,
Paa magen en Vel, som Faa kun veed,
Da flygtige Kierner omsvæve,
De regne da ned, hvor der sukkes paa Øe:
Lad Fuglen ei døe!

Da Fuglen, som før, paa Bøg og Eli,
Skal mellem Kiærminderne sjunge,
Og lytte skal Da n, i Gry og Kveld,
Til Slaget af Nattergal-Tunge,
Og sukke til Himlen, fra Bøgenes Øe:
Lad Fuglen ei døe!

N. F. S. Grundtvig.